

03 — Poklon prošlosti

Čudnovato vrijeme je došlo: ljudi kao živi mrtvaci tamaraju ulicama, praznog, programiranog pogleda bez strasti kao bez duše, bez skrivenog, znatiželjnog pogleda u stranu, bez žudnje... Poslije vijekova revolucija, globalnih ratova i napretka došao je dvadeset i drugi vijek, vrijeme bez emocija... Duboko ukopani u koru Zemlje gradovi rastu. Spašeni od sudnjeg, ledenog dana, odabrani po veličini novčanika ili uma i skriveni dok je ostatak civilizacije usnuo svoj večni san pod debelim sniježnim pokrivačem. Za preživjele svaki dan bio je isti: ustajanje u sedam, doručak, odlazak na predodređen posao, u sedam povratak, večera i spavanje. Apsolutno svaki tren života bio je isprogramiran. Nauka je napredovala a ljudskost je zaspala, činilo se zajedno sa ostatkom civilizacije na površini. Djeca planski dolaze na svijet i planski se školuju do doba kad nastavljaju rutinu roditelja. Bez osmiheja, bez nježnosti, bez sreće, bez djetinjstva...

„I to je idealno društvo?! Zar samo ja to vidim,“ pomislio je Hope. „U kom momentu je nestao osmijeh? Želim to promijeniti!“

– Ovaj put me mora pustiti. Mora!! – govorio je sebi dok je pustim ulicama žurio ka jedinoj osvijetljenoj zgradi. – Ja sam genijalac! Svaka budala može nadgledati mašinu za čerupanje peradi. Ja sam nešto više od toga. Moraju to uvidjeti. Nudim im ono zaboravljeno, iskorijenjeno iz čovjeka, a čovječno... Ha, ha, ha... — njegov gromoglasan smijeh odzvanjao je. – Ha, ha... huuu... Ovo je neodoljivo. Mislim da će se i Helga složiti sa mnom.

Isak Hope bio je tridesettrogodišnji inženjerac, neočekivano još samac i bez djece. I njegov dan je bio poput ostalih ali su mu zato noći bile znatno drugačije. Rođen je u porodici bogatih kolekcionara, koji su mislili da su najneophodnije stvari za preživljavanje one koje su

najskuplje, tako da je bio okružen pompeznim bogatstvom bez smisla i potrebe, koje je vremenom postalo obično smeće. U spisima i slikama nalazio je inspiraciju za svoje izume. Pokušavao je uljepšati ljudski život. Ovaj put će uspjeti, osjećao je to kao što je osjećao na sebi promjene svog novog izuma. Ovaj put ide lično...

— I tako sve počinje. — promrmaljao je stupajući na mramorni pod. Već je zamišljao namrgođeni pogled mrske gospođe.

— Oprostite! — žurno izlazeći čovjek ga je okrznuo. Bio je to kolega iz sektora D. „I on je pokušao. Dakle, razgovori su u toku. He, he...” smijuljio se Hope dok je nada u njemu rasla. „Danas nije tvoj dan, Helga.“

I dok su mu koraci odzvanjali praznim hodnicima čuo je razgovor u željenoj prostoriji. Kad je kročio u nju, vrata susjedne sobe već su se zatvarala.

— Dobro večer, Helga! — oslovio ju je po imenu. Znao je gotovo sve o njoj. Raspitao se. Neudata, izbirljiva...Baš kao i on.

S neodobravanjem je zakolutala očima ali kulturno odgovorila: — Dobro večer. Vi ste..?

— Isak Hope. Čuli smo se nekoliko puta.

— Da?

— Daaakle, večeras sam stigao baš na vrijeme, zar ne? – nonšalantno se naslonio na pult ispred nje i razvukao usta u široki osmijeh.

— Možda, gosp. Hope. Da li imate... — onda je zastala iznenađena onim što vidi. — Nešto vam se dešava s licem. Izgledate neprimodno. Da li ste dobro? — zvučala je čak zabrinuto.

— To je osmijeh, gđice Helga. Moj novi izum i nalazi se upravo u ovoj kutiji tu – slavodobitno ju je spustio na pult.

Helgino lice postade nezainteresovano i okrenula se razgledanju svog stola.

— Lijepi ste, Helga. Neočekivano.

Na tren je zaustavila svoje kretnje ali je samo rekla: -Hvala.

Zelena lampica zatitrala je na njenom telefonu.

— Da, gospodine — javila se.

Spustivši slušalicu pogledala je u još nasmijanog Hopea i rekla mu:

— Izvinjavam se, gosp. Hope, ali razgovori su završeni. Vi nemate zakazano.

— Kako? Uvijek me odbijete. Znete li koliko mi je trebalo da učinim ovaj korak. Ja večeras moram na razgovor.

— Na žalost, ne.

— Vidite, Helga, ako večeras to ne učinim proći će mjeseci...

— Da?

— Ja više nemam vremena za čekanje.

— To nije moj problem.

— A kad biste otvorili kutiju i uvjerali se da sam vrijedan razgovora...Kad su već tu...

— Ne, to nije moj posao. Rečeno mi je da su razgovori gotovi. Pokušajte sljedeći put.

— Helga, Helga...Samo zavirite...

Prvi sloj kutije otvorio je on. Blagi miris ispunio je prostoriju. *Poklon prošlosti* tako mu je nadjenulo ime. Opijena Helga već je kutiju stavljala ispred sebe. Sada nasmijana otvarala je sljedeću kutiju iz koje su se nježno čuli davno zaboravljeni šumovi mora, šapat vjetra...Sljedeći sloj bila je muzička kutija te još jedan sloj mirisa. Blagi opijati uticali su na osjete i Helga se trenutno gubila. Nakon desetak minuta progovorila je:

— Šta...Šta mi se to dešava? — suznih očiju zapitala ga je.

— Ti *osjećaš*, Helga. To je ljudski. Kao nekad. Mi nismo mašine.

Ovaj izum vratit će našu ljudskost. Mislite li sad da sam vrijedan razgovora?

— Ovaj... — sa suzama u očima pomiješanim sa prelijepim osmijehom na usnama pritisnula je taster i progovorila u slušalicu:

— Oprostite, g. Kozmik, mislim da ipak treba da primite Isaka Hopa. Njegov izum je *poseban*.

Spustila je slušalicu i rekla mu:

— U redu je. Primit će vas neko drugi. Neko s vrha.

Uzbuđen pakovao je svoju spravicu dok ga je Helga čudno gledala.

— Rekoh vam, genijalac sam.

— Da — kratko je odgovorila.

Ušavši u toliko željenu prostoriju s nestrpljenjem je izlagao o svojoj ideji *poklona prošlosti*, buđenja osjećanja, mašte, muzike, opuštanja... da ga jednostavno nije iznenadilo kad g. Kozmik reče:

— Znete, mislim da ste upravo vi čovjek kojeg trebam.

— To znači da sam primljen!!! — još nasmijan poskočio je sa stolice. — Hvala vam. Toliko sam čekao na ovaj tren. Nemam riječi... — sretan pošao je ka vratima, ka Helgi, ali dr. Kozmik ga zaustavi:

— A, ne, ne, gosp. Hope. Ne tamo. Vaš rad u našoj firmi počinje iza ovih vrata. Izvolite... — te mu pokaza vrata na suprotnoj strani prostorije.

— A...a...moje stvari, izumi...

— Sve potrebno ćete dobiti.

Izenađen, Hope kao u transu, krenu ka dugoočekivanim vratima i prođe kroz njih, zatvorivši ih za sobom.

— Još jedan koji je prešao.

— Da. Nije lako održavati ovu koloniju. Red, rad i disciplina su stub novog poredka. Mjesta za osjećaj sreće nema. Smijeh i mašta su

stvari prošlost. Davno zaspale. Svi koji pređu prag moraju biti eliminisani.

— Da...

Da li ima nade za ljude? Smijeh je lijek i osjećaj sreće je jedno od najbitnijih čovjekovih osjećanja. Bez osjećaja sreće da li čovjek može biti čovjek? Gdje nas vodi budućnost...